

SOFIES SANG

I anledning af dåb og 4 mdr's fødselsdag 11.11.1984.

Mel.: Nu titte til hinanden.....

Dengang, da jeg var lille, jeg tænkte det var sært,
at alt var mørkt, og lyde var så svage,
men livet var da dejligt, for ingenting var svært,
så jeg havde ingen grund til klage.

Men da jeg så blev større, blev pladsen noget trang,
jeg ville også møde min familie,
som jeg så ofte hørte, de legede og sang,
så derfor jeg opbød al min vilje.

Jeg talte lidt med mor om, hvordan det skulle ske,
jeg tænkte mig, det kunne bli' besværligt,
men mor har prøvet før, så hun sagde "Du skal se,
det bliver ikke slemt, men nærmest herligt !"

Jeg syn's nu nok hun kunne ha' sagt mig et par ord
om denne sære verden, jeg nu mødte.
De trak i mine ben, og de lagde mig på et bord.
Den velkomst mig nok en smule stødte.

Jeg kendte lidt til far, for jeg havde hørt hans røst,
og søstrene, der løber rundt og råber.
De ser nu kønne ud, lad det være en trøst,
at jeg bliver ligeså, - jeg håber !

Se, nu blev jeg så døbt, og det er min store dag,
og jeg har fået gaver af Jer alle,
jeg håber, I forstår, dåben er en vigtig sag.
SOFIE I skal mig altid kalde.

Nu skal jeg til at lære at kende hver især,
så når vi nu er færdig' med at spise,
så vil jeg kikke på Jer, som alle er her,
- men mest på Kristine og Louise.

Sofie